Khmer Story Lovers

ប្រលោមលោកប្រឌិតតាមសម័យបុរាណ ចិន

ប្រលោមលោកចេញផ្សាយរៀងរាល់ថ្ងៃ

អ្នកប្រែសម្រួល: **អ.គីមសាន**

តម្លៃ

ផ្សាយចេញពីក្រុមអ្នកនិពន្ធ
«មាតុភូមិ»
ភ្នំពេញ

លេខ ១២

គាត់សើចយ៉ាងសុភាព ពោលតប :

-គម្រិះខ្ញុំស្លូតស្ដើងណាស់ គ្មានប្រសិទ្ធភាពប៉ុន្មានទេ ។ ក្រុមឈានល្បុះយើងសោតក៏តូចតាចដែរ ប៉ុន្តែយើងមិនខ្លាចញញើតក្រុមបក្សណាឡើយ ។ យើងគ្រាន់តែឆ្ងល់ថា យើងគ្មានគំនុំ ឬការពាក់ពន់ជាមួយក្រុមភ្នំទឹកកកផង, ហេតុអ្វីអ្នកក្លាហានទិសឧត្តរនាំសិស្សគណមកកន្លែងយើង សួររកលោកនាយក្រុមផ្ទាល់ ? យើងខ្ញុំអង្វរគេឲ្យនាំស្លូតក៏គេមិនព្រមដែរ, ហួសថាមានការភ័ន្តច្រឡំហើយ ។

ស៊ីផាននពោល :

-កាលពីបម្ញែ អ្នកនាងហ្វាន់ជីបានលបចូលទីតាំងយើង ទើបលោក នាយគ្រូត ឈិន ចាប់ខ្លួន ព្រឹកឡើង ខ្ញុំដោះលែងគេអស់តើ ! អូ, បែបក្រុមភ្នំទឹកកកខឹងរឿងហ្នឹងហើយលោកគ្រូពៃ ។

-បាទ ប្រហែលមានពាក់ពន់រឿងនេះដែរ, តែខ្ញុំសាកសួរលោកនាយគ្រូតឈិនអស់ហើយ ។ លោកនាយក្រុមយោគយល់នាងណាស់ ឥតមានសាកសួរដើមហេតុ ដែលនាងលបលួចចូលទីតាំងយើងមួយម៉ាត់សោះ ថែមទាំងឲ្យនាយគ្រូតជូនដំណើរនាងផង បានសេចក្ដីថា លោកនាយក្រុមទុកមុខទុកមាត់ឲ្យក្រុម

ក្នុងកក្កុះរស់ប៉ុណ្ណឹងហើយ ។ តាមខ្ញុំមើលទឹកមុខអ្នកក្លាហានចិសនុត្តត្រកូល ហ៊ាយ មែនមាន រឿងអ្វីផ្សេងពីនេះហើយ ។

– បើអ៊ីចឹងលោកគ្រូឲ្យខ្ញុំធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅ ?

–រឿងនេះយើងខ្ញុំនឹងចាំតែបញ្ជាលោកនាយក្រុមទេ ។ បើឲ្យយើងទប់ទល់ដោយសន្តិវិធីយើងខ្ញុំត្រូវប្រយ៉ាតទៅវិញ និយាយពន្យល់អស់លោកនាយក្រុមក្តីទឹកកក តាមរបៀបត្រជាក់ , បើលោកនាយក្រុមបញ្ជាឲ្យទប់ទល់ដោយយុទ្ធវិធី យើងត្រូវប្រយ៉ាតទៅ [illegible] នោះតែម្តង ។ ប៉ុន្តែទៀតលោកនាយក្រុមតបញ្ញើញទៅពិចារណា [illegible] ។

ស៊ីផលានអង្គុយក្នុងបន្ទប់តែម្នាក់ឯង [illegible] ព្រោះតាយ [illegible] ឈ្មោះ ស៊ីផលាន ហើយផ្តល់សំពះម៉ុយដី ជាមួយទឹកតុងបួសទៅហើយ , គង់មានថ្ងៃណាមែនការកើតរឿងលួចប្រកែកគ្នា ពិបាកដោះស្រាយមិនខាន ។ ផង្សូវតាយេតាត់ជាបានសំណាង ដោយតៃហាស៊ីមកដោះឲ្យរួចពីបន្ទុកធ្ងន់ ក៏តបភ្លាម :

–ខ្ញុំទៅមើលផ្ទាល់ទើបបាត់ការប៉ាន ។ ពិតជាពួកគេគិតប្រឡូកហើយ ។

នាយផ្សាគក្រោយពោល :

-លោកតា , ទីង ៗ តុង ៗ ខ្ញុំលាស់នហើយកា !

ទីងមិនហួសបីអេះក្បាល :

– រឿងនេះមិនស្រួលទេ , បើក្មេងៗ នាក់ក្រុមក្តីទឹកកកចង់មកបង្ករឿងមែន , ចាំយើងទៅផុង សាលជួយបាត់បែង ព្រោះយើងបានសម្រាប់ [illegible] ។ [illegible] កញ្ចាស់ប៉ាយក្រោក ទោះសម្លាប់ថែមពីរនាក់ទៀត ក៏មិនទៅ [illegible] ។

រឿងដែលទីងមិនហួសបីសម្រាប់ [illegible] ក្រុមក្តីទឹកកក [illegible] កម៉ាស់មុខសម្បើមណាស់ គេទប់ទល់ [illegible] ។ [illegible] និងនិយាយក៏មិនដែលនិយាយប្រាប់នរណាដែរ ។

តៃហាស៊ី ស្តាប់សំដី ទីងមិនហួសបី [illegible] យុទ្ធសិល្បៈខ្ពង់ខ្ពស់ ស្គាល់ក្រុមបក្សទាំងអស់សព្វមួយ, មិនគួរទៅបង្កហេតុ ប្រឆាំងជាមួយគេទៀយ ក្រែងថ្ងៃក្រោយគេត្រូវគ្នាសងសឹកក្រុមឈានល្បីញែមពិបាក ។ ហេតុនេះហើយ

បើបានលោកនាយក្រុមអញ្ជើញទៅសាកសួរពួកគេផ្ទាល់ជាការប្រសើរ ។ គ្រូពេទ្យគិតឃើញដូច្នេះ ទើបពោលទៅកាន់ទីនមិនហួសថា :

-សូមលោកទីនអភ័យទោសចុះ ។ រឿងតូចតាចខាងក្រុមបក្សយើង, យើងមិនហ៊ានរំខានលោកទេ, ពួកខ្ញុំចាត់ចែងរួចកាលណានឹងត្រឡប់មកវិញសុំទោសលោកពុំខានឡើយ ។

គ្រូពេទ្យដេតមិនរំពឹងរឿងពីកស្រា ព្រោះគាត់មិនចង់ឲ្យនាយក្រុមទទួលទីនគុនជាភរិយា ។ គាត់គិតថាទៅដល់ទីតាំងវិញនឹងអង្វរស៊ីផានឲ្យលះបង់កិច្ចការពារការពិតាក់នេះពោល ។ ប៉ុន្តែទីនមិនហួសចិត្តដោយម៉ឺនម៉ាត់ :

- ផ្តេសផ្តាសណាស់ ! តែយើងថាទៅ គឺត្រូវទៅជាដាច់ខាត ។ ទីនមិនហួសចិត្តត្រូវទៅមើលកិច្ចការនៃក្រុមឈានល្អមួយឲ្យស្គាល់ច្បាស់ ។

ទីនគុនសម្ងំស្តាប់ក្នុងបន្ទប់ឮគេជជែកគ្នាមិនដាច់ស្រេច នាងយល់ថា "បងផាន" ច្បាស់ជាទាក់ទងអីជាមួយនាងហួរាន់ជីខាងក្នុងទីក្រុងមិនខាន ទើបគេមិនសុខចិត្ត មករករឿងដល់ទីក្រុងខ្មែរ ។ រីនាយគ្រូគឈិនពោលថា មិនហ៊ានប៉ះពាល់នាងសូម្បីសក់មួយសរសៃនោះ ជាពាក្យបំភ្លើសសម្រាប់ការពារកិត្តិយសឈានល្អទេ ។

នាងយល់ម្យ៉ាងទៀតថា ស៊ីផានសុខចិត្តបោះបង់នាងម្នាក់ឯងក្នុងកម្រើរផ្ទះដំណេក ដើម្បីទៅជួបហួរាន់ជី ប្រាកដជា «បងផាន» ស្រឡាញ់គេលើសស្រឡាញ់នាងហើយ ។

នាងក្រមុំគិតឃើញយូរទៅរឹតតែប្រណែនប្រច័ណ្ឌឡើង ក៏ម្តងបញ្ចេញខ្លួនស្ទុះទៅរីន ពោល :

- លោកតា ! បើក្រុមបក្សបងផានមានកិច្ចការសំខាន់ យើងមិនត្រូវរំខានគាត់ទេ ។ ឥឡូវខ្ញុំគិតអីចេះចុះ, យើងនាំគ្នាទៅជាមួយបងផានសុំមើលមុខពួកក្តីទីក្រុង តើមានគណៈបក្សខ្លះ ។

ស៊ីផានមិនចង់នៅក្នុងបន្ទប់តែពីរនាក់ទីនគុន ហើយក៏មិនចង់ឃ្លាតពីនាងដែរ ។ កាលបើឮនារីពោលបែបនេះ នាយរីករាយណាស់ ឆ្លើយតបភ្លាម :

-ប្រសើរដែរ ទីនៗគុនៗ, ជីតាទីនទៅទៅជាមួយខ្ញុំក៏បាន ។

នេះជាសេចក្តីសំរេចរបស់នាយក្រុម ។ ពៅហៃស៊ីនិងសហការីឥតហ៊ានជំទាស់, នាំគ្នាត្រឡប់ទៅមាត់បឹងវិញ ឡើងជិះទូកមួយធំដែលក្រុមឈានល្អយកមក ។ នៅតាមផ្លូវ ពៅហៃស៊ីរៀបរាប់ប្រាប់លោកនាយក្រុមស៊ី :

-សូមលោកនាយក្រុមជួយអង្វរលោកទីនមិនហ្លួសប៊ីផង កុំឲ្យគាត់សម្លាប់ពួកក្ដិចកកកទៀត មានសត្រូវច្រើនមិនល្អទេ ។

ស៊ីផានងក់ក្បាល :

-អ៊ីចឹងហើយ! នៅសុខៗទៅសម្លាប់គេផ្ដេសផ្ដាស មិនក្លាយទៅជាមនុស្សកាចក្រក់ហើយ?

តែហៃស៊ីស្រឡាំងកាំងនិយាយលែងចេញ ព្រោះនាយក្រុមត្រកូលស៊ីមិនដែលពិចារណាត្រូវតាមមនុស្សធម៌បែបនេះម្ដងណាឡើយ ។

វគ្គទី ១២

ការជួបជុំអ្នកក្លាហាន

លុះមកដល់ជំរុំក្រុមឈានល្ហួ ទីនគុនផ្ដើមថា :

- បងផាន ខ្ញុំទៅបន្ទប់បង ផ្លាស់ខោអាវក្លែងជាប្រុសវិញ ទើបអាចចេញទៅជួបកញ្ញាប្លូវ៉ាន់ជីដ៏ស្រស់ប្រិមប្រិយបាន!

ស៊ីផាននឹកចង់សើច សួរថា :

- ហេតុអ្វី ចាំបាច់ធ្វើអ៊ីចឹង ?

- ព្រោះមិនចង់ឲ្យគេដឹងថាខ្ញុំជាប្រពន្ធបងណា ដើម្បីស្រួលនិយាយគ្នា!

ស៊ីផានឮនាងពោលចាំងមុខក្រហមស្រស់ស្រាយ នាយរីករាយណាស់ តប :

- ល្អ ចាំខ្ញុំជូននាងទៅផ្លាស់!

ចំណែកទីនមិនហ្លួសប៊ី ក៏ស្នើដែរថា :

- គាត់ចង់តុបតែងកាយ ក្លែងជាសេនាឈានល្ហួដែរ បានឬទេ ?

តែហៃស៊ី មិនចង់ឲ្យពួកក្ដិចកកកដឹងថា ក្រុមឈានល្ហួមានការទាក់ទងនឹងទីនមិនហ្លួសប៊ីទេ ដូច្នេះ ពេលឮគេចង់ក្លែងខ្លួនស្របតាមគំនិតគាត់ ក៏ទំរេក្រទឹកមុខជម្ពា តបបែបថា :

- លោកទីនចង់ធ្វើយ៉ាងម៉េច ស្រេចតែចិត្តចុះ!

ពីគាត់និងទៅដើរតាមស៊ីផានទៅដល់បន្ទប់នាយ ប្រទះទ្វារចូល, ឃើញតាយជានកំពុងដេកលក់យ៉ាងស្រួល ៗ តែស្នូរទ្វារបើកក្ដោកអារម្មណ៍ឲ្យនាងភ្ញាក់ឡើង ស្ទុះក្រោក, ស្រែកឮ! ដោយភាពការៈ

ងឿងឆ្ងល់នឹងវត្តមាននៃលោកតាចិនមិនហួសបី ៗ ស៊ីផានមិនអាចនិយាយប្រាប់ឲ្យនាងយល់ភ្លាមទេ គ្រាន់តែស្នើថា:

-បងតាយ គេទាំងពីរបងផ្លាស់សំលៀកបំពាក់ សូមបងជួយចាត់ចែងផង ។

ពោលចប់, នាយដើរចេញមករង់ចាំខាងក្រៅ ដើម្បីចៀសវាងកុំឲ្យគាយផានសួរដេញដោល មួយសន្ទុះក្រោយ ឈិនលុងជីចូលមកប្រាប់ថា:

-ជម្រាបប្រសាសន៍លោកនាយក្រុម ពួកយើងទាំងអស់ត្រៀមខ្លួនរង់ចាំខាងក្រៅស្រេចអស់ហើយ ។

ពេលនេះចិនតុងវែកកំនននដើរចេញមក ញញឹមញញែម:

-ល្អ! ពួកយើងទៅបានហើយ!

ស៊ីផានស្រឡាំងកាំងមួយខណៈ ព្រោះចិនតុងពាក់អាវវែងពណ៌ខៀវជួតកន្សែង, ដៃកាន់ផ្លិត មើលទៅសមជានិស្សិតមួយរូបដ៏ស្រស់សង្ហា ៗ បន្ទាប់មកចិនមិនហួសបីក៏ចេញមកដែរ គាត់ពាក់អាវ,ស្លៀកខោខ្លីលាប់មុខពណ៌ខ្មៅ ហើយធ្វើជាខ្វិនជើងម្ខាង ដើរប៉ាំងទ្រិតៗគួរឲ្យចង់សើច ។ ស៊ីផានក្រឡេកមួយភ្លែតមើលសឹងមិនស្គាល់ នាយសើចហា៎ ហា៎! ពោល :

-លោកតាប្រសប់ក្លែងខ្លួនមែន ខ្ញុំមើលសឹងតែមិនចង់ស្គាល់ ។

ឈិនលុងជីសួរតិចៗ :

-លោកនាយក្រុម យកអាវុធទៅតាមទេ ?

ស៊ីផានបើកភ្នែកធំៗ សួរដោយឆ្ងល់ :

-យកអាវុធ? យកអាវុធទៅធ្វើអី ?

ឈិនលុងជីប្រញាប់តបវិញ បាទ! បាទ! ហើយដើរនាំផ្លូវទៅដល់បន្ទប់មួយយ៉ាងធំ ៗ គ្រាន់តែបានចូលភ្លាម មនុស្សជាច្រើននាំគ្នាក្រោកឈរដោយស្រែកព្រមគ្នា :

- សូមជំរាបសួរលោកនាយក្រុម ។

ស៊ីផានមិនស្មានថាបន្ទប់នេះមានបរិវេណធំដល់ម្លឹង ទាំងមានមនុស្សច្រើនកុះករកកកុញដូច្នេះសោះទេ ៗ នាយភ្ញាក់ព្រើត លុះឃើញពួកគេលំឱនកាយគោរព មិនដឹងគិតធ្វើយ៉ាង គោរពតបបែបណា ក៏ឈរថាំងនៅមាត់ទ្វារ ៗ ក្រោមពន្លឺទៀនចិញ្ចាចចាំង សេនាមួយក្រុមឈរឈមសងខាងកៅអីមួយដ៏ធំដែលមានក្រាលស្បែកខ្លា ៗ

អ្នកដែលមានមុខក្នុងបន្ទប់នេះបញ្ចេញអាកប្បកិរិយាម៉ឺងម៉ាត់ហ្មត់ចត់ក្រៃលែង ដោយហេតុធ្វើ
កុមារព្រៃភ្នំយើងភ័យស្លុតស្ទឹកស្ទាំងសឹងភ្លេចដកដង្ហើម ។ នាយម្ចាស់ហៃរកពៅហាស៊ីដើម្បី
យោបល់ លោកគ្រូពេទ្យយល់ការណ៍ប្រញាប់ស្ទុះចូលមកជិត ទាញដៃនាយទៅមុខ, ពោលតិចៗថា

-លោកនាយ យើងអង្គុយឲ្យបានស្រួលបួលសិន សឹមអញ្ជើញពួកមិត្តភ្នំកកកចេញមក ។

ស៊ីផានចាល់ប្រកគ្មានយោបល់ផ្ទាល់ខ្លួនបន្តិចសោះ កំបណ្ដោយតាមតែពៅហាស៊ីតាត់តែង
មកដល់កៅអីក្រាលស្បែកខ្លា គាត់ប្រាប់មាណពថា:

– សូមលោកនាយអង្គុយមក !

ស៊ីផានសួរទាំងរវើរវាយ:

– ឲ្យខ្ញុំ . . . ឲ្យខ្ញុំអង្គុយកន្លែងណា ?

នាយរៃសេនគប់ប្រមល់ខ្វល់ខ្វាយ ភ័កក្រេទឹងតុង, បង់ឲ្យតែនាងស្ទុះមកដឹកដៃរត់ចេញទៅក្រៅឲ្យ
ឆ្ងាយ ដោយកុំត្រឡប់មកវិញ ទោះទៅរស់ក្នុងព្រៃភ្នំទៀតក៏សុខចិត្តដែរ ។ តែចិងតុង
សើចញឹមៗហាក់ជួយលើកទឹកចិត្តនាយឲ្យក្លាហានឡើងវិញ ។ ស៊ីផានចាប់អារម្មណ៍ដូចមានការ
កក់ក្ដៅខុសពីមុន ដោយហាក់ឮនាងខ្សឹបប្រាប់ថា:

-បងផាន កុំខ្លាច មានខ្ញុំនៅជិតបងហើយ បើមានរឿងអ្វី ចាំខ្ញុំជួយ !

នាយមានកម្លាំងព្រឹស ហើយត្រេកអរណាស់ ទើបដាក់បង្អួយប៉ុកលើកៅអីក្រាលស្បែកខ្លាបក្លាម ។
ចិងមិនហួសបីនិងចិងតុងឈរពីក្រោយនាយហៀងស្ងៀមស្ងាត់ ហើយបន្ទាប់មក ពួកសេនាពិតអស់គាំទ្រ
អង្គុយតាមថ្នាក់បន្តបន្ទាប់គ្នា ។ ពៅហាស៊ីផ្ដើមថា:

– បងប្អូនជាទីស្នេហា ប៉ុន្មានថ្ងៃនេះលោកនាយក្រុមឈឺធុនធ្ងន់ពុតហាបណាស់ តែដោយពឹង
ថ្ងៃទើបជាសះវិញ ប៉ុន្តែនៅពុំទាន់មានកម្លាំងមាំមួនដូចដើមទេ ។ តាមត្រូវ គួរទុកឲ្យលោក
បម្រាកមួយរយៈសិន សឹមគាត់កាប់កិច្ចការទៅទៀត ប៉ុន្តែមិត្តភក្តិ ភ្នំទឹកកកខ្វះបងជួបជាថា
ខាត បើមិនឲ្យជួបហាក់ដូចជាលោកនាយក្រុមយើងនៅតែក្រោកពីព្រមិនរួច ។ ហ៊ុះ ! ហ៊ុះ
នាយក្រុមស៊ីផានកម្លាំងតាត្តបុកបុកប្រពៃណាក់ អាកប្បកិរិយាធ្វើក្ដីពេកមិនបានទេ ! លោក
នាយក្រុម យើងគិតអញ្ជើញពួកមិត្តទឹកកកចូលមកឥឡូវ ?

ស៊ីផានផងនេះធ្វើយ ពើញក្លួយក៏តែងៅ ។ ពៅហាស៊ីថ្លែងបន្តទៀតថា:

- បងប្អូនកាកណ្ឌ សូមចិត្តបកខាងកើតទាំងអស់គ្នា !

សមាជិកទាំងអស់របស់ឈរផ្ទុំបែកខាងកើតតាមបញ្ជា ហើយរៀបគៅអី ៩ នៅប៉ែកខាងលិច ។ ពៅហស៊ីស្រែកទៀត :

- លោកនី ចេញទៅអញ្ជើញភ្ញៀវយើងមក !

នីហ៊ុនយេនកក្បាលដើរចេញទៅក្រោម ។ មិនយូរប៉ុន្មានសូរជើងលាន់ជិតឡើងៗ ហើយទ្វារបើកភ្លាក ។ នីហ៊ុនយេ ថយទៅម្ខាងស្រែកក្តែង ៗ :

-សូមជំរាបលោកនាយក្រុម ! ភ្ញៀវខាងភ្នំទឹកកកទាំងអស់ អញ្ជើញមកដល់ហើយ !

ពៅហស៊ីពោលតិច ៗ :

- យើងចេញទៅទទួលគេភ្លាមឡើង ។

ស៊ុំផានក្រោកក្រេះដើរទៅក្រៅជាមួយគ្រូពេទ្យ ។

សិស្សភ្នំទឹកកកទាំង ៩ សុទ្ធតែពាក់អាវវែងសម្បុរស ។ អ្នកដើរមុខគេបង្អស់មានមាឌធំខ្ពស់អាយុប្រមាណ ៤០ឆ្នាំ ទឹកមុខម៉ាំ ។ មកជិតដល់មុខនាយក្រុមឈានល្អ [illegible] មាណពដោយពន្លឺភ្នែកយ៉ាងកាចផ្ចង់មើលឲ្យធ្លុះដល់ក្រពេញបេះដូងតែម្តង ។ មាណពចាំញញឹមសំដែងការគួរសម , ពៅហស៊ីឈរក្បែរនោះពោល:

- សូមបង្ហាញអ្នកកាហានទិសឧត្តរនាមប៉ាយវ៉ាន់ផានខាងភ្នំទឹកកក ដែលមានវិជ្ជាគុនដាវល្បីល្បាញលេខមួយក្នុងពិភពគុន ។

ស៊ុំផានញញឹមដដែលងក់ក្បាលគួរសមផង ។

ក្នុងចំណោមភ្ញៀវទាំងនេះ , មាណពស្គាល់តែហួវ៉ាន់ជីម្នាក់គត់ដែលឈរក្រោយគេបង្អស់ ម៉្លោះហើយនាយសើចទឹកសួរនាងក្រមុំដោយស្មោះត្រង់ :

- អ្នកនាងហួរអញ្ជើញមកទីនេះទៀតហើយឬ ?

សំនួរនេះធ្វើឲ្យសិស្សភ្នំទឹកកកទាំង ៩ ផ្លាស់ទឹកមុខភ្លាម ព្រោះប៉ាយវ៉ាន់ផានជាកូនច្បងរបស់លោកគ្រូធំនាមប៉ាយជីតាយនាយក្រុមភ្នំទឹកកក មិនសមបើមាណពហ៊ានទ្រមឲ្យមកដាក់ប្អូនរួមគ្រូនឹងមុខមាត់ដូច្នេះសោះ ។ គាត់បេះគុនដាវខ្ពង់ខ្ពស់ណាស់ (វ៉ាន់ផានមានន័យថាម៉ឺនដាវមួយរយ) ។ ប៉ាយវ៉ាន់ផានមិនទាន់កើតហ៊ុនវ៉ាន់លើជាប្អូនរួមគ្រូមានរហស្សនាមតែមួយថា "ដាវរពាលនៃភ្នំទឹកកក"

ល្បីសុសសាយពេញពិភពគុន ។ បើប៉ាយវ៉ាន់ជានមិនមកខ្លួនឯង, តែហៃស៊ីប្រហែលមិន ហ៊ានទៅហៅនាយក្រុមតាំងយប់អធ្រាត្រទេ ។

បើគ្រូពេទ្យដែលគេគោរពរាប់អានមិនគួរសមចំពោះប៉ាយវ៉ាន់ជានដល់ម្ល៉ឹង ម្ដេចក៏លោកនាយក្រុមក្នុង លក្ខណ៍នេះត្រាលើយកន្ដើយទឹងគាត់បែរជាគួរសមជាមួយនាងហ្វ្រង់ជី ទៅវិញ ?

អ្នកក្លាហានមិនសង្កត់ត្រូវប៉ាយវ៉ាន់ចាំផ្លូវមុខនាយក្រុមស៊ីផិតតីម៉ោងហើយ ។ គាត់ពិសា ទឹកតែ មួយកែវហើយមួយកែវទៀត ដាក់តែទឹកតែតែម្ដងឥតសងជាតិ, ចូលមកដល់បន្ទប់ទទួល ភ្ញៀវត្រូវលោកនាយក្រុមជាម្ចាស់ផ្ទះធ្វើសោះអត្ថើយធ្វើព្រងើយឲ្យគាត់ទំនេរក្រោយឯណា បាន ? គាត់និកថា :

– វាមិនពោលពាក្យគួរសមគេយើងសោះបែរទៅអង្គុយលើកៅអីក្រោលស្បែកខ្លាធ្វើហ៊ឺ ! យីអើ ការ លក្ខិតនាយក្រុមនេះធ្លាប់ល្បីថាល្អគាមគក្លា ណាស់ ឥឡូវយើងឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកហើយតើ ! មើល ពុះវាសម្ងំតែប៉ុនហ្វាកត់ ! ហ៊ឺ ! នៅចំពោះមនុស្សដូចយើងវាហ៊ានម៉្លឹងៗ, ចាំតែបើប៉ុនហ្វាកត់ក្នុង កណ្ដាប់ដៃកន្ទ្រាក់វាទៀត, ច្បាស់ជាវាតឹងទ្រូងដូចនារីគ្រប់រូបដែលវាបំផ្លាញអនាគតហើយ ។

ប៉ាយវ៉ាន់ជានខំស្ទាក់ពាក្យប្ញការិយាជាអ្នកក្លាហាន តែគាត់សម្លក់សម្លឹងមាណពដោយខ្ញីមរើម ជាទីបំផុត ។ ចំណែកហ្វ្រង់ជីក៏មិនខ្វល់ធ្វើយតបមាណពវិញដែរ, នាងធ្វើហ៊ឹះទៅពុងប្រមុះគោក មុខបញ្ញាម ។

ស៊ីផតានឥតយល់ថាគេតោមកោមទំនងល្អប់នាយទេ, សួរតទៀតដូចធម្មតា :

– អ្នកនាងហ្វ ! មុខប្ញសត្រង់ជើងនោះបានស្រាកស្រាន្តខ្លះទេ ? អស់ឈឺឬនៅ ?

ហ្វ្រង់ជីក្រហមមុខ, សិស្សក្ដីទឹកកក៨នាក់ទៀតស្ងាប់ផងជាវព្រមគ្នា ។ តែហៃស៊ីឃើញ ស្ថានការណ៍ប្រែប្រួលក៏ពោលភ្លាម :

–សូមមិត្តចាំងអស់អញ្ជើញអង្គុយ ។ ប៉ុន្មានថ្ងៃនេះលោកនាយក្រុមយើងខ្ញុំមិនស្រួលខ្លួន ។ តាមជាលោកមិនត្រូវចេញទទួលភ្ញៀវដោយផ្ទាល់ទេ តែលោកនាយក្រុមយោគយល់អស់លោកណាស់ ទើបត្រដររចេញមកដូច្នេះ ។ ហេតុនេះបានជាអស់លោករង់ចាំយូរ, សូមអភ័យទោសផង ។

ប៉ាយវ៉ាន់ជាន់ក្រហឹមហ៊ឹះ ! ហើយបោះជំហានទៅដាក់គូទប៉ុកលើកៅអីមួយ, ខេនវ៉ាន់ផុង អង្គុយកៅអីទីពីរ ។ បន្ទាប់មកគឺទីវ៉ាន់ជីន... ហ្វ្រង់ជីអង្គុយក្រោយគេបង្អស់ ។

គាយសេនា ខាងក្រុមឈានល្បីកាយក្នុងចិត្តណាស់ ដោយឃើញលោកនាយក្រុមស៊ីបេះប្រើ

សំដីលែបខាយតាល់តែប៉ាយភន់ផាន និងគ្នីគ្នាទាំង ។

លុះឃើញនាយក្រុម និងកៀវក្តុយស្រួលបួលហើយ , បំរើម្នាក់លើកទឹកតែមកជូនគ្រប់ៗ គ្នា ។ តៃហាស៊ុលើកដៃគោរពកៀវចាប់ផ្តើម :

– ក្រុមខ្ញុំទាំងមូលតែងគោរព និង សរសើរលោកគ្រូធំ និង មិត្តឯទៀតខាងក្នុងកកក់តាំងពីយូរមកហើយ ។ ប៉ុន្តែក្រុមយើងទាំងពីរនៅឆ្ងាយពីគ្នាពេក ទើបគ្មានឱកាសទាក់ទងឲ្យបានជិតស្និទ្ធ ។ ថ្ងៃនេះលោកប៉ាយអញ្ជើញមកដូច្នេះ ហាក់ទុកជាកិត្តិយសមួយធំសំរាប់ក្រុមយើងហើយ ។

ប៉ាយភន់ផានលើកដៃគោរពតប :

– លោកមានការជាគ្រូពេទ្យដែលកើតព្រមទាំងវេជ្ជវិជ្ជា « ប្រាំគុណនឹងប្រាំមួយ » ដ៏ល្បីល្បាញទៀត, ខ្ញុំបាទគោរពស្ញប់ស្ញែងតាំងពីដើមម្ល៉េះ ។ ខ្ញុំបាទមិនស្គាល់ក្រុមលោកមែនតែក្រុមឈានល្អមានឈ្មោះល្បីល្បាញណាស់, ខ្ញុំឮយូរហើយ ។

តៃហាស៊ុមិនឮអ្នកក្លាហានប៉ាយរំឭកឈ្មោះនាយក្រុមសោះកំឡើមខ្លួនតបវិញ :

– អរគុណលោកប៉ាយណាស់ដែលបានសរសើរក្រុមយើង ។ តើលោកអញ្ជើញមកដល់ស្រុកយានបូរនេះពីថ្ងៃណា ? ពេលទំនេរយើងខ្ញុំនឹងអញ្ជើញរបស់លោកជប់លៀងម្តងមិនខានឡើយ ។

តៃហាស៊ុនិយាយបានមិនទាន់ចូលក្នុងបញ្ហាណាទៅក្រុមក្នុងកកក ដែលមករកនាយក្រុមទាំងយប់ឡើយ ។ ប៉ាយភន់ផានប្រាំក្តីមិនបានគោលក្តីនឹង :

–អ្នកគុននិយមកល់រូបតែងគោលថានាយក្រុមស៊ុខាងក្រុមឈានល្អមានយុទ្ធសិល្ប: ខ្ពង់ខ្ពស់ណាស់ តើលោកនាយក្រុមស៊ុ ជាសិស្សក្រុមបក្សណាដែរ ?

សំនួរនេះធ្វើឲ្យឃាដ់កបក្សឈានល្អទាំងអស់ស្រពោនក្រៀមរៀងខ្លួន ព្រោះពីទីតែម៉្យាង ថានាយក្រុមរូបនេះមានយុទ្ធសិល្ប ខ្លាំងពូកែមែន ក្រក៏គាត់រៀនពីគ្រូណាក្រុមណាហាត់រៀនគុនវិជ្ជាបែបណាគេគត់មិនដឹងសោះ ។ សូម្បីតែសួរគាត់ក៏គាត់មិនដែលប្រាប់ដែរ គ្រាន់តែញញឹមខ្ជិបប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលនេះគេចោលក្តីសម្ងំនាយក្រុមគ្រប់គ្នាវង់បាំងម៉ើយ ។ មាណាតាធ្លើយតតាក់តគុប :

-លោកស្រួ... ស្រួតែតម្រិះវិជ្ជាខាងយុទ្ធសិល្បៈឬ? ខ្ញុំឥតចេះស្អីទេ ?

ម៉ាយវ៉ាន់ផានឃើញនាយក្រុមអេះអុញ គាត់សង្ស័យណាស់ ។ លុះព្រឹកមួយវេលានេះ គាត់ក្រហឹមកើះ ! ពោលតំអែកភ្លាម :

- ក្រុមឈានល្អមានសមាជិកពេញរាយ ហើយសហការីខ្លាំងពូកែច្រើនណាស់ , បើលោកនាយក្រុមស៊ុំឥតចេះយុទ្ធសិល្បៈ លោកត្រួតត្រាក្រុមលោកបានដែរឬ ? សំដីនេះបានតែកុហកក្មេងរៀនដែរទេ !

មាណពប្រកែក :

- លោកថាខ្ញុំកុហកឬ ? តើណាថាកូនក្មេង ? ពីង១ ពុង១... មិនមែនកូនក្មេងទេ ខ្ញុំកុហកនាងពីកាលណា ? ខ្ញុំបានប្រាប់នាងរួចហើយថា ខ្ញុំមិនមែននាយក្រុម, មិនមែន«ចងការ»នាងទេ ។

មាណពតើយុត្តិធម៌ម៉ាយវ៉ាន់ផាន តែក្លាតពីងពុងបក់ភាយ១ ប៉ះប្រមុះនាយក្រុមផង្អើមពេលខាយនឹក តែពីង១ពុង១ប្លែកគត់, ការប្រណាំងលើកូនក្រុមប៉ុនមួយ ។ ម៉ាយវ៉ាន់ផានស្មានថានាយក្រុមស៊ុំចង់និយាយបន្ថែមតែតែម្តងទៀតហើយពោលចាំងមុខមាំ :

- លោកនាយក្រុមស៊ុំ ! លុះបើគ្រាន់ចង់និយាយគ្នាម្តងឲ្យអស់សេចក្តីទៅ ! យុទ្ធសិល្បៈតិចតួចដែលលោកបានហាត់រៀនពីវិមានទឹកកកហ្នឹងនោះ ប្រហែលលោកមិនភ្លេចអស់ទេដឹង ?

ពេលនោះទើបសមាជិកក្រុមឈានល្អភាំងប្រល័ប្រលាំងណាស់ ព្រោះគេធ្លាប់ឮថាវិមានទឹកកកនៅជាប់ព្រំប្រទល់ដែនផ្នែកខាងលិចផាសំនៅបាំងមុខរបស់ក្រុមគ្គុំទឹកកក ។ តើលោកនាយក្រុមមានទៅរៀនយុទ្ធសិល្បៈពីក្រុមនោះមែនឬ បានជាគេហ៊ានមកតាំងនៅខាងជើងដល់ទឹកខ្មែរ ? ប្រហែលលោកនាយក្រុមបានទាក់ទងអ្វីទឹងគេហើយ ។

ពេលនេះមាណពពោលតំអែរហ៊ីរាយ :

-វិមានទឹកកកជាអ្វីទៅ ? ខ្ញុំមិនដែលបានរៀនសូត្រឯណាទេ, បើការហាត់រៀនមែនខ្ញុំមិនបេះភ្លេចឡើយ ។

សំដីមាណពនេះធ្វើឲ្យតែហៅស៊ុំទិតសមាជិកក្រុមឈានល្អគាត់ខ្វះព្រួយបារម្ភណាស់ ព្រោះអ្នកគុននិយមកល់រូបស្គាល់វិមានទឹកកកមួយគ្នា, តំបែរមើលលោកនាយពោលថែប"ក្មើក្មើ..."ថាមិនស្គាល់ ? ហើយមិន

ចេះយុទ្ធសិល្បៈទៀត ! គួរខ្លាចគេណាស់ ។

ផ្ទុយទៅវិញប៉ាយវ៉ាន់ផានព្រមទាំងគ្នីគ្នាយល់ថាសំដីរបស់នេះជាពាក្យមាក់ងាយក្រុមក្នុងទឹកកក ហាក់ក្រុមនេះឥតមានឈ្មោះកុងពិតពេក ។

វ៉ុនវ៉ាន់យី អត់ទ្រាំយូរណាស់មកហើយក៏ស្រែកខ្លាំងៗ :

- លោកនាយក្រុមស៊ី មានប្រសាសន៍ដូចជាជ្រុលហួសហេតុណាស់ ។ លោកនាយក្រុមស៊ីយល់ថាសិស្សក្នុងទឹកកកគ្មានតម្លៃសោះទៅឬ ?

ស៊ីផានឃើញក្រុមក្នុងទឹកកកបញ្ចេញអាកប្បកិរិយាមិនសប្បាយនាយនឹកថាបើគ្មានបំណងអាក្រក់សោះម្តេចគេខឹង ? បែបយើងនិយាយខុសត្រង់ណាឬ ។

នាយតបយ៉ាងប្រញាប់ :

- មិនមែនទេ ! ខ្ញុំឥតថាក្នុងទឹកកកគ្មានតម្លៃទេ ។ ដូចថា...ដូចជា... ដូច ..

មាណពនិយាយមិនចេញ ព្រោះ[illegible] ។ នាយគាប់ទៅតាមសេយានទឹញអត្ថប្តីបំបិលក្នុងទឹកផ្សារជីវិតរបស់អ៊ុំដែលល្អត្រូវថ្លៃណាស់គេ ។ នាយចង់សរសើរបុគ្គិលហេយឲ្យក្រុមក្នុងទឹកកកពេញចិត្តខ្លះទើបគេនឹកឃើញ ។ ក្នុងពេលការសិស្សក្នុងទឹកកក៨នាក់ នាយធ្លាប់ដូចចិត្តវ៉ាន់ផុង ទីវ៉ាន់ជីង និងហ្វាន់យី ទៅដូចហ្វូជានៃវ ប៉ុន្តែនាយមិនស្គាល់ឈ្មោះគេសោះ ស្គាល់តែហ្វាន់ជីម្នាក់គត់ ដែលហ៊ានប្រដាល់ជាមួយហ្វូជាន ។ បំពោះការពាល់ប្រុសនេះ មាណពរកពាក្យនិយាយមិនបាន ក៏បន្តតាមតែនឹកឃើញ :

- ដូចជាអ្នកនាងហ្វូមានតម្លៃណាស់ , ហប់ជាប្រាក់មិនបើងជាប៉ុន្មានទេ ។

ពុស្សូព្រើប ! គឺសិស្សក្នុងទឹកកកប្រាំបួននាក់ៗគប់វាព្រមគ្នា សល់ខានតែប៉ាយវ៉ាន់ផានម្នាក់ប៉ុណ្ណោះៗ គេស្ទុះហោមកយក្នាឈរពីមុខនាយក្រុមស៊ី , ហ្វាន់វ៉ាន់យីបន្ទុកមុខមាណព ស្រែកជេរ :

- ត្រកូលស៊ីជាតនាបម្ទេះ ! ពោលពាក្យបែបនេះបំផុតមុខយើង ស្មានថាយើងខ្លាចឯងណាស់ទៅឬ? ទោះស្លាប់ក៏យើងមិនបណ្តោយឲ្យឯងពោលពាក្យប្រមាថមកកាន់ទាំងនេះទេ ។

ស៊ីផានឃើញគេស្រដីតម្រុញហ៊ក់យ៉ាងនេះណាប់បែបនេះ, នាយក៏យល់ទ័ទឹកថានិយាយល្អសោះម្តេចគេខឹងក្រឡោតផលឬង ?

នាយងាកសួរទីវ៉ាន់ពុង :

- ចិន ១ គុន-១ ខ្ញុំនិយាយខុសឬ ?

ចិនគុនយកដៃខ្ទប់មាត់តប :

- ខ្ញុំមិនដឹងដែរ, ប្រហែលអ្នកនាំហ្វូងគ្មានតម្លៃទេដឹង ?

មាណពងក់ក្បាល :

- អើ ! បើអ្នកនាំហ្វូងគ្មានតម្លៃច្រើនដូចខ្ញុំថា គឺមិនត្រូវខឹងប្រទេសគង្វាលជូចេះដែរ ៗ

នាយក្រុមពោលចប់កាលណា សមាជិកក្រុមណាមួយទាំងអស់ផ្ទុះសំណើចគិល គឺកថា ម៉ា លោកនាយក្រុមហាក់ពេនសំដីបែបនេះ ពិតជាគាត់សំរេចចិត្តដោះស្រាយរឿងនេះដោយយុទ្ធវិធីហើយ, ម្នោះហើយអ្នកខ្លះស្រែក :

- បើថ្ងៃពេកយើងគ្មានលុយទិញទេ , បើថាកពេក..ហស ៗ ...យើង...

ខណៈនោះមានពន្លឺដាវក្លីផ្លេកហើយ ពុ គិន ! គឺវុនរាន់យីទ្រាំមិនបានយារដាវពាក់ទ្រូងស៊ុជតាន យ៉ាងរហ័សតែប៉ាយរាន់ជានរង់កាត់ជាប់ហើយស្រែកខ្លាំង ៗ :

- ជននេះមានគំនុំជាមួយក្រុមក្អឹកកកធំដូចមហាសមុទ្រ ៗ យើងមិនត្រូវសម្លាប់វាពេលក្រោមទេ ៗ គាត់ប្រកដាវក្នុងស្រោមវិញ ហើយងាកសួរ :

-អីលោកនាយក្រុមស៊ុ, លោកស្គាល់ខ្ញុំទេ ?

ស៊ុជតាងងក់ក្បាលតបទាំងញញឹម :

- ស្គាល់ ! លោកជាអ្នកក្លាហានពិសេសឧត្តរឈ្មោះប៉ាយរាន់ជាន ៗ

- ល្អណាស់, ចុះរឿងហេតុទាំងប៉ុន្មានដែលលោកបានប្រព្រឹត្តនោះ លោកទទួលសារភាពទាំងអស់ឬ ?

- ហ្នឹងហើយ , ការអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើខ្ញុំត្រូវទទួលទាំងអស់ ៗ

- ឱ ! លោកឆ្លើយត្រូវណាស់ ៗ សុំសួរបន្តិចមើល, កាលនៅវិមានទឹកកកលោកឈ្មោះអីដែរ

មាណពអេះក្បាលគេចគិតរួចឆ្លើយ:

- វិមានទឹកកកទៀតហើយ ! ខ្ញុំទៅកន្លែងនោះពីកាលណាហ្ន៎ ! អ្នកឯកឃើញហើយ, កាលខ្ញុំចុះពីភ្នំស្នួងរកម៉ែឪនិងកាន្តរ ខ្ញុំដើរកាត់ភូមិស្រុកច្រើនណាស់មិនដឹងមានកន្លែងដែលឈ្មោះ វិមានទឹកកកដែរ ?

ប៉ាយវ៉ាន់ផានគំហក :

- លោកនាយក្រុមកុំធ្វើតើ ហើយកុំរោះសាច្រើនពេក ។ ឈ្មោះលោកមិនមែនស៊ីផានទេ ឆ្លើយភ្លាមមក !

មាណពសើចញឹម ៗ :

- លោកថាត្រូវណាស់ , ខ្ញុំមិនមែនស៊ីផានទេ ។ គេច្រឡំគ្រប់គ្នា , មានតែលោកប៉ាយម្នាក់គត់ដែលពូកែអស្ចារ្យ ដឹងថាខ្ញុំមិនមែនឈ្មោះស៊ីផាន ។

ប៉ាយវ៉ាន់ផានជម្រិតសួរ :

- ឈ្មោះពិតរបស់លោកថាម៉េច ? សុំប្រាប់អស់លោកនៅទីនេះពលគ្នាផង ។

វុនវ៉ាន់យីដែលធ្លាប់នៅនាវានោះ ឆ្លើយកាត់ជួស :

- វ៉ាឈ្មោះអី ? ឈ្មោះ . . . ឈ្មោះថ្កុអតតូចណាំ ?

មុននេះដល់វេនសមាជិកក្រុមឈានល្អស្មុះស្មារស្រែកជេរឡូឡា, ខ្លះដកកាំភ្លើងចាំប្រយុទ្ធជាស្រេច ។ បន្ទប់ទទួលភ្ញៀវនេះក្លាយជាទីលានប្រយុទ្ធឥឡូវហើយ ។

វុនវ៉ាន់យីលែងស្ដាយជីវិតនឹកថា :

- យើងជ្រុលមាត់ជេរនាយក្រុមគេថាថ្កុអតតូចហើយ ; ចាះស្លាប់ក៏ស្លាប់ចុះ ។

ស៊ីផានបែរជាទះដៃហោសសើរ :

- ត្រូវហើយ ! ត្រូវហើយ ! ម៉េចលោកស្គាល់ឈ្មោះខ្ញុំ ? ខ្ញុំឈ្មោះថ្កុឥតតូចមែនណាំ !

ក្រៅពីពៅហាស៊ុ, ទីងមិនព្រួសមីនិងទីនតុង អ្នកទាំងអស់មិនដឹងរឿងនាយក្រុមឈ្មោះថ្កុឥតតូចទេ ម៉្លោះហើយគេងឿងឆ្ងល់និងសង្ស័យគ្រប់ៗគ្នា ។

ប៉ាយវ៉ាន់ផានខឹងថា :

- កាចស្រីនេះពិតជាកាចយោរយៅហើយ មុខក្រាស់មែន ! គេជេរទៅចំមុខហើយវ៉ាមិនខឹងបែរជាទះដៃហោសប្លែយ ។ យើងមិនត្រូវប្រហែសទេ, កុំមើលងាយថាវ៉ាក្មេងអត់ខ្សោយ ។

ពេលនេះវុនវ៉ាន់យីសើចក្អាកក្អាយ បន្ទះ:

- ទ ! ឯងជាថ្កុឥតតូចមែន ! ហាស ៗ .. កាចសើចណាស់លោកអើយ !

មាណពធ្វើឡកមុខក្រឡៀងសួរហោវាក្ដុក:

- ខ្ញុំឈ្មោះឆ្កែឥតពូជមែន, មានអ្វីគួរចម្លែក ? ម្ដាយលោកហៅលោកតាំងពីតូចថាឆ្កែ ឥតពូជ លោកមិនចង់ស្ដាប់ទេ ។ មុខតែឆ្កែឥតពូជដូចគ្នាអីចឹង ។

ស្រាប់តែវុនរ៉ាន់យឺស្ទាប់:

- និយាយតែផ្ដាស !

ហើយរលាស់ដាវតាមស្នៀត « ខ្យល់គួចផ្កា » ចាក់តម្រង់ទ្រូងមាណពយ៉ាងរហ័ស ។ យ៉ាយរ៉ាន់ដានចង់ដឹងថាប៉ុន្មានឆ្នាំនេះស៊ុំផានហាត់រៀនយុទ្ធសិល្ប: អ្វីប្លែកខ្លះបានជាធ្វើនាយក្រុមឈាន ល្អតាំងក្មេងល្អក់ដូច្នេះទើបស្រែកថា

- លោកប្អូនវុនកុំធ្វើអីចឹង !

ពោលយ៉ាងនេះ គាត់ក្រោកពីកៅអីធ្វើជាលើកដៃចាប់ដាវផង តែគាត់ចុកចន្លោះឲ្យវុនរ៉ាន់យ៉ឺ រំលោភលើមាណពដដែល ។ ស៊ុំផានបុត្រឥតពូជបានហាត់រៀនយុទ្ធសិល្ប:ចំណានមែនតែ នាយក្មេងនេះស្គាល់របស់ជាតិប្រយុទ្ធគ្មានណាលេះឡើយ ។

កាលបើឃើញពន្លឺដាវភ្លឺចិញ្ចាចចាំងភ្លែតនាយមិនបានរើកាត់ ហើយមិនពេះគេចទៀត ។ ក្នុងគ្រា ប្រថុចញ៉ុចនាយលើកដៃកៀសដោយស្វ័យប្រវត្តិគួរក្លិប ព្រោះនាយតោកកាវដៃវ៉ែង ។ ពេលជាមួយ គ្នាឮស្នូរក្រាក ! រូ ! វុនរ៉ាន់យ៉ឺខ្លាតជើងប៉ះនឹងទ្វារដែកលាន់ក្រាំង ។ ទ្វារនេះមានដាំដែកគោលជា ស្រួចទៀតសម្រាប់ការពារមិនឲ្យសត្វចូលលុកលុយ ឬរក់ចាវិញស្រួល ។ អម្បាញ់មិញនេះ បិទវិញជិតដូចជាបន្ថែមកម្លាំងឲ្យទ្វារដែកមានការការពារ ដូច្នេះដែរ ។ វុនរ៉ាន់យ៉ឺខ្លាតប៉ះដែក គោលផ្ទុះស្នាចាំងសង់ខាងដាវបាក់ជាពីរកំណាត់របូតពុះដី ហើយបាក់ដៃចាំងគួលាន់ប្រែបទៀត

ក្បួនកម្លាំងធាតុក្ដៅនិងត្រជាក់ចេញតាមដៃរបស់មាណពយ៉ាងខ្លាំងក្លារុញច្រានខ្យល់ដៃគាត់បកដល់ខ្លួន នោះឯង ។ គាត់ទន់ជើងផ្ដួលដាបខ្ទាន់ឈាមហូរហាមតាមមុខរបួសប្រឡាប់ការប្រតាក ទឹករ៉ាន់ជីនចិនហូររ៉ាន់ជីស្លុះស្រទោជិត ម្នាក់ស្លាបជើង ម្នាក់ស្លាបជីពចរចាំងភ័យបារម្ភ មាណពមានកម្លាំងធាតុពេញលេញមែន តែនាយមិនចេះប្រើ បើវុនរ៉ាន់យ៉ឺឥតមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត ប៉ុន្តែទោះបីយ៉ាងណា ក៏សិស្សក្ដុំទឹកកកចាំងអស់ទាំងនិងភ័យស្ទើតាដែរ ។ ចំណែកពួកមាត់ ក្រុមឈានល្អតាំងមូលសប្បាយរីករាយណាស់ទោះធ្លាប់បន្តិចក៏គេបំភ្លេចចោលសិនដែរ ។ តែបន្ទ ស៊ុំទឹកម្នាក់ឯង :

- យើងដឹងថា លោកនាយក្រុមមានយុទ្ធសិល្បៈខ្ពង់ខ្ពស់ តែមិនស្មានថាពូកែដល់កំរិតហ្នឹងទេ ។ លោកនាយក្រុមបាត់ខ្លួនកន្លះឆ្នាំប្រហែលសម្ងំហាត់រៀនយុទ្ធសិល្បៈ ចំរើនកម្លាំងជាក់ហើយ ទើបមានលទ្ធផលប្រសើរបែបនេះ ។ តែប៉ុណ្ណេះក្រុមឈានលួមានឈ្មោះល្បីល្បាញស្រេច ។

ប៉ាយវ៉ាន់ផានពោលក្លែង ៗ :

- លោកនាយក្រុមស៊ុំមិនស្គាល់ទំនៀមទម្លាប់ពិភពគុនទេឬ ? គេថាទុកដាក់គ្រូដូចឪពុកណា ! លោកធ្លាប់ហាត់រៀនឯក្នុងទឹកកកគង់ស្គាល់ថា លោកប្អូនវុងត្រូវជាគ្រូមាដែរ , ម៉េចហ៊ានវាយគាត់បែកបាក់ដល់ថ្នាក់ហ្នឹង ? ឯងអាងអ្វី ? យើងធ្វើអ្នកគុននិយមគោរពចេះពិចារណាគេការត្រឹមត្រូវផង មិនគួរមើលងាយប្រមាថគ្រូទេ ។ ចំជាល្មើសគុណមែន !

មាណពស្រឡាំងកាំងសួរ :

- លោកមានប្រសាសន៍ថាម៉េច , ខ្ញុំមិនយល់ទេ ។ តើខ្ញុំធ្លាប់ហាត់រៀនគុនវិជ្ជាក្នុងទឹកកកពីកាលណា ?

ប៉ាយវ៉ាន់ផានឆ្លើយ :

- ដល់ពេលនេះហើយឯងប្រកែកទៀតឬ ? ឯងថាឈ្មោះក្អែកតូចគឺឯងសារភាពទទួលខ្លួនជាជនថោកទាបផុតលោកិយហើយតើ ! គ្មាននរណាបង្ខំទេ ! ឪពុកម្ដាយឯងជាអ្នកល្បីល្បាញនាពិភពគុន, បើមិនស្គាល់គ្រូគង់ស្គាល់ឪពុកម្ដាយដែរ ។

មាណពត្រេកយ៉ាងអនេកសួរភ្លាម :

- លោកស្គាល់ឪពុកម្ដាយខ្ញុំផងឬ ? ប្រសើរណាស់លោកប៉ាយ, តើម្ដាយខ្ញុំនៅឯណា ជួយប្រាប់ខ្ញុំផង ហើយឪពុកខ្ញុំមួយណាដែរ ?

ពេលរួចនាយក្រោកឈរលំទនកាយគោរពដោយស្មោះស្ម័គ្រ ។ ប៉ាយវ៉ាន់ផានស្រឡាំងកាំងមិនដឹងនាយក្រុមស៊ុំធ្វើពើបែបនេះមានបំណងយ៉ាងដូចម្ដេច ។

គាត់នឹកឃើញមួយរំពេច :

-ជននេះកាចសាហាវណាស់ មិនត្រូវចាញ់បោកវាទេ ។ ឪពុកម្ដាយបង្កើតវាមិនទទួលស្គាល់ផងត្រូវការអីមកគោរពយើងជាអ្នកដទៃឬគ្រូបាធ្យាយ ? វាទទួលខ្លួនជាក្អែកតូចបានសេចក្ដីថា វាលែងនឹកនាដល់ឪពុកម្ដាយឬជីដូនជីតាហើយ ។

ប៉ាយវ៉ាន់ផានពិចារណាដោយរំភើបហើយដកដង្ហើមយូរបន្តិចថា:

- មនុស្សល្អកម្រមាន, តែមិនព្រមអប់រំចិត្តឲ្យបានត្រឹមត្រូវសោះ ។ គួរឲ្យខឹង . . គួរឲ្យស្តាយមែន !

មាណពភ្ញាក់ខ្លួនសួរ:

- លោកប៉ាយ, លោកថា គួរឲ្យស្តាយនោះតើឪពុកម្តាយខ្ញុំយ៉ាងម៉េចទៅហើយ ?

- បើឯងនៅមិនទាន់ដឹងឪពុកម្តាយដែរ គឺឯងមិនទាន់ចាំថាគេតាមរហូតកែលែងឡើងទេ ។ ឪពុកម្តាយឯងបេះគុនជាវស្ទាត់ជំនាញដើរផ្សងព្រេងពីរនាក់ប្តីប្រពន្ធ ដោយក្លាហានគ្មាន គ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនឡើយ ។

ពេលនេះហ្វាន់ជឹងផ្ទិវាន់ជីនបានជួយលើកវ៉ុនវ៉ាន់ឃីមកដាក់កន្លែងវិញ ។ មាណពក្មេងគាត់ជូរហ៊ឺ ក៏ពោលសួរទាំងឈឺចាល ,

- លោកបងខាងណោះម៉េចលោតទៅក្រោយទាល់តែបុកទ្វារដែកមុតសាច់ដូច្នេះ ? លោកត្រូវតែ ជួយមើលគាត់ផង, របួសធ្ងន់ឬស្រាល ?

សំដីនេះហូរចេញពីសន្តានចិត្តដ៏ស្មោះតែគេនាំគ្នាយល់ថាជាពាក្យឡកឡឺយទៅវិញ ។ សមាជិក ក្រុមឈានល្អបានចិត្តក្រអឺតក្លាយសំណើចក្អាកក្អាយខ្លះពោលខ្លាំងៗ:

- ហ៊ានយកពងមាន់ទង្គិចថ្មផង ! របួសនេះធ្ងន់មិនធ្ងន់ស្រាលមិនស្រាល . . .

- អ្នកក្លាហានខាងក្នុងទឹកកកនាំគ្នាមកទាំងយប់អធ្រាត្រ យើងស្មានតែមានយុទ្ធសិល្បៈខ្ពង់ខ្ពស់ណាស់, ឥឡូវឃើញច្បាស់ទឹងក្នុងហើយ ។ គេមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញមែន !

ប៉ាយវ៉ាន់ផានធ្វើមិនដឹងមិនឮពោលបន្តខ្លាំងៗ:

- ពួកយើងមកនេះ ដើម្បីដោះស្រាយរឿងមួយទាក់ទងនឹងលោកនាយក្រុមផ្ទាល់ ។ ជួរជុំ សិស្សក្នុងទឹកកកមិនត្រូវការធ្វើសង្គ្រាម ទឹកមាត់ជាមួយសមាជិកបក្សឈានល្អទេ ។ អ៊ីស៊ីផុងយ៉ យើងសួរឯងមួយម៉ាត់បាន ឬ មិនបាន ?

មាណពធ្វើភ្នែកក្រឡង់សួរដោយឆ្ងល់ :

- ស៊ីផុងយី ! អ្នកណាជាស៊ីផុងយើ ? លោកបងសួរខ្ញុំពីរឿងអីដែរ ? **(នៅមានត)**

ផ្តល់ទុកតាមលេខ ៣០៨ ចុះថ្ងៃទី ២២ ៥ - ៧០ បោះពុម្ពលើកទី ១ ចំនួន ២០០០ ច្បាប់

Khmer Story Lovers